

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Ryszard Małecki

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2021 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa E. B. i A. B.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w P.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 3 września 2020 r.

sygn. akt V C 1252/19

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Ryszard Małecki

UZASADNIENIE

E. B. i A. B. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) Spółka Cywilna z siedzibą w P., reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika, pozwem z dnia 20 lipca 2017 r. wnieśli do Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w Poznaniu, o zasądzenie od pozwanego (...) z siedzibą w P., na rzecz powodów kwoty 8.671,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty. Powodowie wnieśli także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 17 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu jako właściwemu miejscowo do jej rozpoznania.

W dniu 6 września 2018 r. referendarz sądowy w tut. Sądzie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym orzekając zgodnie z roszczeniem zawartym w pozwie.

W ustawowym terminie pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 3 września 2020 r., wydanym w sprawie V C 1252/19, Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu zasądził od pozwanej na rzecz powodów kwotę 8.671,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 17 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty (pkt 1.) oraz kwotę 2.251 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2.).

Apelację od powyższego wyroku wni osła pozwana .

Apelująca reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika zaskarżyła orzeczenie w całości, zarzucając Sądowi Rejonowemu:

1. naruszenie art. 361 § 1 k.c. przez błędne przyjęcie, że pozwana jest obowiązana ponieść wszystkie wydatki, a nie tylko konieczne oraz nieuwzględnienie aktu, że to działania poszkodowanej oraz podwodów prowadziły do zwiększenia rozmiarów szkody,
2. art. 233 § 1 k.c. przez przyjęcie, że w sprawie zachodziła konieczność korzystania z pojazdu zastępczego oraz parkowania podjazdu przez 68 dni, podczas gdy zgromadzone w sprawie dokumenty wyraźnie wskazują, że przedłużenie czasu naprawy nastąpiło z przyczyn leżącej po stronie poszkodowanej i powodów, a wystarczający czas najmu pojazdu zastępczego oraz parkowania to maksymalnie 21 dni.

Wskazując na powyższe, apelująca wniosła o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa:

II. zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację powodowie reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika wnieśli o jej oddalenie oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd odwoławczy podziela ustalenia faktyczne i rozważania prawne poczynione przez Sąd Rejonowy, uznając je za własne, co czyniło ponowne szczegółowe ich przywoływanie zbędnym.

Analizując treść wywiedzionego środka zaskarżenia Sąd II instancji zwraca uwagę, że opierał się on w całości na spóźnionej argumentacji, która z oczywistych względów nie mogła odnieść zamierzonego skutku (art. 381 k.p.c.).

Jeśli chodzi o zarzut naruszenia art. 233 §1 k.p.c., który polegać miał na przyjęciu przez Sąd Rejonowy, że w sprawie zachodziła konieczność najmu i parkowania przez 68 dni, podczas gdy w ocenie apelującej zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że przedłużenie okresu naprawy nastąpiło z przyczyn leżącej po stronie poszkodowanej i powodów, a wystarczający czas najmu i parkowania wynosił 21 dni, Sąd Okręgowy zauważa, że przed Sądem I instancji pozwana nie powoływała się na żadne takie okoliczności. W szczególności nie przedstawiła materiału dowodowego, który by wskazywał na rzekomą winę poszkodowanej i powodów. Ponadto strona pozwana nie powołała się na żadną kontrargumentację podważającą wyliczenia powodów zawarte w pozwie w zakresie zasadności najmu auta zastępczego przez 68 dni (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.). Niezależnie od powyższego podkreślenia wymaga, że apelująca w swojej argumentacji przedstawionej na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego nie wyjaśniła, dlaczego jej zdaniem okres 21 dni jest w zasadny i w pełni wyczerpuje roszczenie powodów z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Twierdzenia pozwanej szły w zupełnie innym kierunku. Mianowicie strona pozwana utrzymywała, że poszkodowana nie poniosła jakiegokolwiek szkody, bowiem nie zapłaciła za najem z własnych środków (zapłata była przysłała wierzytelność), zatem w jej majątku nie doszło do uszczerbku. Bezzasadność tego stanowiska została omówiona przez Sąd I instancji, stąd nie zachodzi potrzeba powtarzania tych wywodów.

Równie chybiony był zarzut naruszenia art. 361 § 1 k.c. przez przyjęcie, że pozwana jest zobowiązana ponieść wszystkie wydatki, a nie tylko konieczne i pominięcie, że to działania poszkodowanej i powodów przyczyniły się do zwiększenia rozmiarów szkody. Podobnie jak w przypadku omówionego wcześniej zarzutu, także w tym przypadku pozwana nie przedstawiła przed Sądem I instancji jakichkolwiek twierdzeń i dowodów, że dochodzona przez powodów kwota obejmowała wydatki niekonieczne. To samo dotyczy rzekomych działań powodów i poszkodowanej, które miały doprowadzić do powiększenia szkody. To twierdzenie pojawiło się po raz pierwszy w apelacji i jako takie było spóźnione.

Nawiązując do uzasadnienia apelacji, gdzie pozwana ponownie podnosiła, że najem pojazdu od 9 września 2016 r. uniemożliwił pozwanej wynajem auta poszkodowanej, Sąd Okręgowy wskazuje, że był to zarzut bezprzedmiotowy, bowiem strona pozwana w ogóle nie twierdziła, że przygotowała taką ofertę dla pozwanej. W sprawie brak jakiegokolwiek dowodu na to, że pozwana miała dla poszkodowanej alternatywną ofertę najmu pojazdu zastępczego (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.). W tym zakresie argumentacja pozwanej była w całości gołosłowna.

Chybiony oraz spóźniony był również zarzut, że zgłoszenie szkody dopiero po 6 dniach przeczy obowiązkowi minimalizacji szkody. Zauważyć należy, że w postępowaniu likwidacyjnym ubezpieczyciel uznał zasadność najmu pojazdu zastępczego i parkingu od 9 września 2016 r.

O oddaleniu powództwa przesądziła zatem bierność pozwanej. W tym miejscu przypomnieć trzeba, że pomimo wyraźnego zobowiązania Sądu Rejonowego z dnia 12 lutego 2020 r. (k. 73), pozwana w piśmie z 9 marca 2020 r. (będącym odpowiedzią na powyższe) nie powołała żadnych twierdzeń i zarzutów oraz dowodów podważających zasadność roszczenia powodów.

Nie znajdując więc podstaw do uwzględnienia apelacji, w oparciu o art. 385 k.p.c. orzeczono jak w punkcie 1. sentencji wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie 2. na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z 391 § 1 k.p.c. Poniesione przez powodów koszty obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 900 zł (§ 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).(punkt II).

Ryszard Małecki